

PRZEJAWY ŻYCIA W MOCY DUCHA ŚWIĘTEGO

Przyjrzyjmy się czterem cechom apostoła Pawła, które przejawiają wszyscy ludzie żyjący w mocy Ducha Świętego.

1. Całkowite zadowolenie

Po pierwsze, życie pełnią Ducha Świętego, to przede wszystkim życie w całkowitym zadowoleniu. W Liście do Filipian 4:11 Paweł napisał: „*w każdej sytuacji nauczyłem się być zadowolony z tego, co mam*” (KJV). Zadowolenie zawsze niesie radość i pokój, dlatego Paweł mówi o radości i pokoju również w 4 i 7 wersecie tego rozdziału. Człowiek może chwalić Boga tylko wtedy, gdy jest w pełni zadowolony ze wszystkiego, co robi z nim Bóg. Jeśli wierzysz w suwerennego Boga, który sprawia, że wszystko co cię spotyka działa dla twojego dobra (Rz 8:28), to będziesz zadowolony z każdej sytuacji i będziesz chwalić Pana jak Habakuk nawet wtedy, gdy drzewa w twoim ogrodzie nie wydadzą owoców i padnie twoja trzoda, a ty poniesiesz ogromne straty finansowe (Hab 3:17-18). List do Efezjan 5:18-20 wskazuje, że owocem życia przepełnionego Duchem Świętym jest nieustanne dziękowanie Bogu za wszystko. Apostoł Paweł potrafił się radować nawet wtedy, gdy siedział w więzieniu, zakuty w dybach (Dz 16:25). Nawet tam był zadowolony i na nic nie narzekał. To jest jeden z pierwszych przejawów życia w mocy Ducha Świętego. Jeśli chrześcijanin szemra, to znaczy, że podobnie jak Izraelici (którzy szemrali przeciwko Bogu na pustyni), nie osiągnął jeszcze duchowego zwycięstwa i nie wszedł do ziemi obiecanej.

2. Wzrost świętości

Po drugie, człowiek pełen Ducha Świętego wzrasta w świętości. Jeśli człowiek się uświęca, to równolegle wzrasta jego świadomość świętości Boga. To zawsze idzie parze. Tak naprawdę, jest to jeden z testów, który pokazuje, czy dana osoba się uświęca. Apostoł Paweł, dwadzieścia pięć lat po swoim nawróceniu powiedział: „*Jestem najmniejszym z apostołów*” (1Kor 15:9). Pięć lat później mówił: „*Jestem mniejszy ze wszystkich świętych*” (Ef 3:8). A rok później mówi: „*Jestem największym z grzeszników*” (1Tm 1:15). Zauważ, że Paweł nie mówi: „byłem największym z grzeszników”, lecz: „*jestem największym z grzeszników*”. Czy dostrzegasz w tych stwierdzeniach wzrost uświęcenia? Im bardziej zbliżał się do Boga, tym bardziej dostrzegał własną grzeszność oraz pożądlivości swojego ciała i coraz bardziej rozumiał, że w cielesnym myśleniu nie ma niczego dobrego (Rz 7:18). Człowiek żyjący w mocy Ducha Świętego nie będzie udawał przed innymi, że wzrasta w świętości, tylko rzeczywiście będzie wzrastał i nie będzie głosił kazań o mistycznych przeżyciach, które rzekomo uczyniły go świętym, ani przekonywał innych do teologii uświęceniowych. Życie takiego człowieka będzie tak widocznie nacechowane świętością, że ludzie sami będą do niego przychodzić i pytać: „w czym tkwi sekret świętego życia?”, bo będzie miał w sobie to coś, co John Bertram Phillips nazwał „świętością, nie będącą złudzeniem” (Ef 4:24).

3. Ukrzyżowane życie

Trzecim przejawem życia w mocy Ducha Świętego jest ukrzyżowana cielesność. Paweł powiedział „*Jestem ukrzyżowany wraz z Chrystusem*” (Gal 2:20). Życie w mocy Ducha Świętego, to droga krzyża. Duch Święty zawsze prowadzi ludzi na krzyż, tak samo, jak prowadził Jezusa. Życie pełnią Ducha Świętego jest nierozłącznie związane z krzyżowaniem własnej cielesności. Krzyż jest symbolem słabości, hańby i śmierci. Apostoł Paweł doświadczał w swoim życiu strachu, kłopotów, smutków i łez (2Kor 1:8; 4:8; 6:10; 7:5); uważano go za głupca, fanatyka, i wielokrotnie traktowano jak śmiecia (1Kor 4:13). To wszystko jest powiązane z życiem w mocy Ducha Świętego, bo człowiek napełniany Duchem Świętym jest prowadzony przez Boga drogą upokorzenia i śmierci własnego ja.

4. Wzrost duchowy

Po czwarte, człowiek żyjący w mocy Ducha Świętego nieustannie wzrasta duchowo. Apostoł Paweł, prawie trzydzieści lat po swoim nawróceniu, gdy zbliżał się do końca swoich dni, nadal mówił: „*zmierzam do celu*” (Flp 3:14), bo go nadal nie osiągnął. On szukał jeszcze większej pełni Ducha Bożego, dlatego naprężył wszystkie swoje mięśnie duchowe, aby to osiągnąć. W Liście do Filipian 3:12 mówi: „*Nie jestem jeszcze doskonały*”, a w wersecie 15 mówi: „*Niech tak myśli każdy, komu się wydaje, że jest doskonały*”. To jest paradoks życia w mocy Ducha Świętego. Dojrzały chrześcijanin wie, że nie jest jeszcze dojrzały, dlatego pragnie jeszcze większej pełni. Bycie napełnionym Duchem Świętym nie jest stanem statycznym, gdyż każdy człowiek może być napełniony jeszcze bardziej. Biblia mówi, że Duch Święty prowadzi nas od jednego stopnia chwały do kolejnego (2Kor 3:18). Innymi słowy, od jednej pełni do kolejnej pełni. Kubek może być napełniony wodą i wiadro może być napełnione wodą. Tak samo cysterna może być pełna wody i rzeka może być pełna wody, ale pomiędzy pełnym kubkiem a pełną rzeką jest ogromna różnica.

Duch Święty chce nieustannie oczyszczać nasze wnętrza, aby mógł nas coraz bardziej wypełniać. Tutaj wkracza krzyż. Jeśli będziesz unikać brania własnego krzyża, to nie będziesz wzrastał duchowo. Jeśli będziesz konsekwentnie brać swój krzyż, to szybko się przekonasz, że twój kubek stanie się wiadrem, twoje wiadro stanie się cysterną, twoja cysterna stanie się rzeką, a twoja rzeka zamieni się w wiele rzek. W miarę oczyszczania twojego życia, na każdym etapie tego procesu, będziesz kolejny raz napełniany. W ten sposób wypełnia się obietnica Pana Jezusa, który powiedział: „*Kto we mnie wierzy tak, jak mówi Pismo, z tego wnętrza wypłyną rzeki wody żywej. A to mówił o Duchu, którego mieli otrzymać ci, którzy w Niego wierzą*” (Ew. Jana 7:38-39).

Zac Poonen

Characteristics of The Spirit-filled life / 09.08.2020